

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D., ve věci

žalobce: **F. S.**

státní příslušnost Afghánistán

zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou,

sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje**

sídlem 30. dubna 1682/24, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KRPT-161843-29/ČJ-2019-070022 ze dne 8. 7. 2019, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava, **se určuje** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč, která bude proplacena z rozpočtových prostředků Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 8. 7. 2019, doplněnou podáním ze dne 19. 8. 2019, domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. KRPT-161843-29/ČJ-2019-070022 ze dne 8. 7. 2019, jímž byl žalobce zajištěn za účelem předání; doba zajištění byla stanovena na 30 dnů.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný nesprávně vyhodnotil nepřipustnost účelu zajištění, tedy jeho předání do Bulharska. Pokračování v řízení o mezinárodní ochraně v Bulharsku je nepřipustné, neboť Bulharsko není schopné zajistit řádný průběh azylového řízení. V bulharském azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky, které činí vydání žalobce do Bulharska za účelem azylového řízení nepřipustným. Odkázal na report organizace *Country report Bulgaria* z února 2018, který soudu nepředložil. Tvrdil nedostatky v zajištění tlumočnických a právních služeb žadatelům o azyl v Bulharsku, dále zvláštní negativní přístup k žadatelům z Afghánistánu, nedostatečné materiální podmínky v azylových centrech; v roce 2016 došlo k nepokojům mezi afghánskými a iráckým žadateli o mezinárodní ochranu v Harmanli, což vedlo k soustavné diskriminaci mladých žadatelů o azyl z Afghánistánu.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 2. 9. 2019 navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Rekapituloval průběh řízení a uvedl, že Bulharsko je země, která se zavázala sdílet hodnoty uznávané Evropskou unií a je zemí, kde žalobce o mezinárodní ochranu požádal. Žalobce v podání vysvětlení ze dne 7. 7. 2019 žádné důvody, které by jeho návrat do Bulharska znemožňovaly, neuvedl.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Ze spisového materiálu soud zjistil, že dne 7. 7. 2019 v Návsí byl žalobce spolu s dalšími čtyřmi muži vyproštěn z návěsu – mrazáku makedonské reg. zn. X. Vzhledem k tomu, že žalobce u sebe neměl žádný doklad totožnosti, byl zajištěn a bylo s ním zahájeno správní řízení. Při daktyloskopování spojeném s lustrací v systému EURODAC byla nalezena pozitivní shoda s bulharským záznamem. Žalobce vypověděl, že odcestoval z Afghánistánu do Turecka, odkud byl převeden do Bulharska, kde pobýval asi měsíc v uprchlickém táboře. S pomocí převaděčů se dostal přes Srbsko až do České republiky. Napadeným rozhodnutím byl žalobce zajištěn za účelem jeho předání do Bulharska. Správní orgán se

v odůvodnění zabýval možnými překážkami žalobcova předání, kdy mj. uvedl, že na oficiální úrovni nebyly ze strany Evropské unie či Rady Evropy deklarovány v Bulharsku systematické nedostatky řízení ve věcech mezinárodní ochrany, dosahující rizika nelidského či ponižujícího zacházení.

6. Podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
7. Podle § 129 odst. 3 ZPC nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
8. Podle § 129 odst. 4 ZPC Policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesusledujícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
9. Žalobce v podané žalobě nezpochybňoval naplnění podmínek citovaných odstavců § 129 ZPC. Namítal jen nepřipustnost přemístění žalobce z důvodů systematických nedostatků pokud jde o azylové řízení v příslušném členském státě.
10. Podle čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinkské nařízení“), není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
11. K žalobní námitce soud předesílá, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí (srov.

rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011, N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, Sb. rozh. I-13905). K tomu Nejvyšší správní soud např. v rozhodnutí č. j. 9 Azs 27/2016-37 ze dne 22. 3. 2016 uvedl, že možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Soud dále v témže rozhodnutí zdůraznil, že závažné důvody domnívat se, že v členském státě dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení, mohou být založeny pouze na důkazních prostředcích určité kvality, nikoli pouze na novinových článcích.

12. V projednávané věci nedostatky v bulharském azylovém řízení ani v rovině tvrzení nedosahovaly hranice nelidského či ponižujícího zacházení. Nadto žalobce nepřipojil žádné důkazní návrhy. V tomto směru se soud ztotožňuje se žalovaným, že zde nejsou žádné úřední dokumenty Evropské unie či Rady Evropy prokazující naplnění hypotézy čl. 3 odst. 2 věty druhé dublinského nařízení ve vztahu k Bulharsku. Toto naplnění nebylo ani tvrzeno ani prokázáno ze strany žalobce. Nadto žalobce, který sám pobýval v bulharském uprchlickém táboře, při podání vysvětlení žádné nelidské či ponižující zacházení, jehož by se mu tam mělo dostat, nezmiňoval.
13. Soud podotýká, že recentní judikatura českých správních soudů nepohlíží na Bulharsko jako na zemi s rizikem nelidského či ponižujícího zacházení v azylovém řízení (srov. např. rozsudek podepsaného soudu č. j. 61 Az 1/2018-41 ze dne 21. 3. 2018 či rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 41 A 3/2018-32 ze dne 31. 1. 2018).
14. Se zřetelem ke shora uvedenému krajský soud proto žalobu žalobce jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle § 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 171 odst. 5 ZPC.
15. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy procesně úspěšnému žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.
16. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za zastupování žalobce v rozsahu dvou úkonů právní služby po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů za 300 Kč v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 6 800 Kč.

Poučení:

Proti výroku I. a II. tohoto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Proti výroku III. tohoto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s. *a contrario* a ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s.).

Ostrava 9. října 2019

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.
samosoudce